

1

Kína és Észak-Korea határa

A szögessdrótfal 1400 kilométeren át húzódott, három és fél méter magasan, száz méterenként betonoszlop tartotta meg, a csúcánál ipszilon alakúra nyílván dupla pengesort képzett. Az üzenet világos volt: itt nem mehetsz át.

Kovic azt kívánta, bár ne is tette volna meg.

Nézte, ahogy eltűnik alattuk a sötétben alig látható határvonal, a Seahawk ablakainak a belseje már befagyott. Olsen, a tengerészgyalogosok parancsnoka a szájához szorította a mikrofont, az arcát beteges zöldre festette a műszerfal fénye.

– Lehet, hogy ti robbantjátok ki a következő koreai háborút.

Olsen tekintete elárulta, mit gondol a CIA-ről.

Ez volt az irodavezető nagy dobása. „Ha jól csinálod, a Fehér Házban személyesen fognak gratulálni neked. Ez a *Fényszóró* a legnagyobb fogásunk Oszáma Bin Ládén óta”, mondta Cutler Kovicnak. Hányszor hallotta már ezt? Cutler újonnan érkezett a régióba, türelmetlenül várta a bizonyítási lehetőséget, Kínát csak egy állomásnak tekintette a Központi Hírszerző Iroda hetedik emelete felé. „Mindent lerendeztünk Pekinggel, támogatnak minket. Ez az első közös kínai–amerikai titkos küldetés, kár, hogy nem kürtölhetjük szét világszerte.”

Kovic tudta, hogy a kínaiak megvétózták volna. Ők jobban szerették, ha a kulisszák mögött történnek a dolgok. Peking besegített, a kínaiak biztosították a helikopter újratankolásához szükséges előretolt állomást, és ők gondoskodtak arról is, hogy a leszálló zónába való érkezésük előtt tíz perccel egy negyvenöt kilométeres szakasz sötétbe boruljon Észak-Koreában.

Megvakarta a jeget a mellette lévő ablakon. Egy darab lecsúszott róla, felfedve odalent a sötét semmit. Elvillant mellettük pár alacsony felhőfoslány. A Seahawk rázkódva fordult keményen balra, amitől a tengerész-

gyalogosok leestek az útra hozott könnyű kempingszékekről. A pilóta felkurjantott.

– Nyughass, Tex! Ez nem rodeó!

Kovic a saját, Sanghajban válogatott csapatával szerette volna végrehajtani az akciót, de a Főnök nem engedte. „*Fényszóró* azt várja, hogy John Wayne megy érte, totálisan bepánikolna, ha meglátna egy csapat kínait.” Mégis, mit képzelt Cutler? Hogy baráti találkozóóról van szó? Amennyi felszerelés lóg rajtuk, ráadásul a pofájába is világítanak, az az alak alig fogja látni őket, felőle lehetnének akár Klingonok is. De Cutler ragaszkodott a saját elképzeléséhez, figyelmen kívül hagyva a potenciálisan jobb megoldást, márpedig ez azt jelentette, hogy a tengerészgyalogságot kell bevetni.

– Tíz perc múlva a leszálló zónához érünk – hallatszott Tex hangja a fülhallgatóban.

Egy hirtelen felfelé áramló lökés elhallgattatta, és ismét kirepített mindenkit a székéből.

– Hé, drága pilóta barátom, azt akarod, hogy kidekoráljam a reggelimmel a szép tiszta helikopteredet? – üvöltötte Faulkner.

– Nagyon remélem, hogy megéri ez a kéjutazás – nézett Olsen szemrehányóan Kovicra.

Amikor Garrison parancsnok meghallotta, hogy Kovic vezeti majd a bevetést, azt mondta neki: „Leszel szíves egészben visszahozni a srácaimat”. Jó oka volt ezt mondani. Egyikük sem akarta felidézni a múltat.

Kovic végigmérte őket. Még a testpáncélban is mindannyian túl fiatalnak tűntek egy ilyen küldetéshez, bár tudta, hogy harmincnégy évesen ő már középkorúnak látszik a szemükben. Az a baj a tapasztalattal, hogy az ember már tudja, mi minden csúszhat félre.

Ideje beavatni őket, gondolta. Cutler ragaszkodott hozzá, hogy erre csak akkor kerítsen sort, amikor már a levegőben vannak. Egy ujjpattintással bekapcsolta a mikrofont.

– Figyeljetek, srácok, ez a *Fényszóró* írta meg a Kedves Vezető teljes kétaprogramjának a protokollját, beleértve a forráskódot és az egész hóbelevancot is. Egyedül hozta létre Észak-Korea nukleáris arzenálját. Nála magasabb rangú disszidenst nem sokat fogtok látni.

Kovicnak nehezére esett feltupírozni a feladatot. Az ő habitusára az egyszerű igazságok kijelentése volt a jellemző, minden csomagolás, díszítés és egyéb lószar nélkül, de most muszáj volt fellelkesítenie a fiúkat.

– Azt a kurva! – Deacon, a csapat legifjabb és leghangosabb tagja reagált elsőként, mintha kompenzálni akarná, hogy még ott a tojáshej a fenekén.
– Történelmet írunk, srácok!

– Ez a tervünk, haver – bölintott Kovic, és remélte, hogy ez jó értelemben fog megtörténni.

Nyolc órával korábban látta őket kiszállni a Seahawkból a Hszian melletti támaszponton, ahogy nyomták a keménykedő dumákat és a rapper stílust. Belegondolt, hogy mennyire idegennek tűnnek a számára – ami újra eszébe juttatta, hogy mennyire hozzászokott már Kínához. Tökéletesen adták a megszálló erőket, úgy álltak őrt a gép mellett, mintha Mogadishuba érkeztek volna, mindenkit ellenségként fürkészték, még a tankoláson dolgozó személyzetet is. A kínaiakat nem különösebben izgatta a jó modor, de ha az ember azt akarta, hogy jól működjenek a dolgok, legalább némi tiszteletet illet mutatni irántuk.

– Hatalmas fogás, úgyhogy lesztek szívesek jól bánni velem, és éreztetni, hogy szívesen látjuk – tette hozzá Kovic, tudván, hogy hat havi szolgálat után a Dél-kínai-tengeren, ahol a kalózkok elrettentése volt a feladatuk, szükségük van a viselkedésük átállítására.

Mind a hatan bezsúfolódtak a Seahawk szűkös utasterébe, teljes szerelésben: magas mólsúlyú polietilén sisak, ballisztikus lemez és poláryanag a zubbony alatt, M4-es és Beretta M9-es – az ilyen túlzások jellemzők a tengerészgyalogságra –, valamint az újonnan rendszerített négy optikával szerelt éjjellátó szemüvegre. Deacon és Kean úgy játszottak az övékkel, mint a gyerekek a karácsonyi ajándékkal. Tex, a pilóta egy átalakított M79-es gránátvetőt hozott magával, amelynek a csövét olyan rövidre vágták, hogy úgy nézett ki, mint egy muskéta a *Karib-tenger kalózaiból*.

– Kurvára nem lövök jól, de ezzel nyolcvan méteres körzetben mindenkit kinyírok, és még ki sem kell nyitnom hozzá a szememet.

– Ja, csukott szemmel jobban megy neki, ugye, Tex?

Kovic nem bonyolította túl a dolgot, csak egy kétoptikás éjjellátó szemüveget és egy Sig Sauer P226-os pisztolyt vett magához, Nightforce cél-távcsővel, hangtompítóval és hat tölténnyel.

– Ez király, öreg.

Deacon a P226-ost csodálta, miközben ütemesen bólogatott a fülhallgatójából kihallatszó valamire. Faulkner belemerült egy játékba a telefon-

ján. Kean macska módjára gömbölyödött össze, és mélyen aludt – ami nem akadályozta meg az igencsak gyakori fingásban.

– Hé, Kovács – pillantott fel Faulkner, és felé intett a félig felfalt Hershey csokirúdjaival. Hatalmas baseballkesztyűszerű kezében úgy nézett ki, mint ha egy gyufaszálat tartana.

– Kov-ics.

– Érzed már a honvágyat?

Kovic nemet intett a fejével. Valahogy elvesztette az amerikai édességek iránti lelkesedését, ahogy sok más amerikai dolog iránt is. Ha most ehetne valamit, az a Mancun rákkülönlegessége lenne, laskagombával, gondolta. Ha most egyáltalán otthonnak tekintene egy helyet, az Sanghaj lenne. Ott megvolt mindene, amire csak szüksége lehetett. A világon minden, akár importálták, akár leutánozták, kapható volt a bevásárlóközpontokban, elérhető a mozikban és a járda szélén, ahol mindenféle ízletes, gőzölgő finomságot lehetett venni. Meg aztán ott volt a sem amerikai, sem kínai Louise, akit váratlanul hozott az életébe Sanghaj. Vajon mit csinál most – amikor nem azon dühöng, hogy hova a fenébe lett már megint Kovic?

Faulkner harapott egyet a csokoládéból, és csámcsogás közben beszélt tovább.

– Mondd, Jason Bourne, hogy van az, hogy itt ülsz egy tengerészgyalogosakkal teli Hawkban, ahelyett, hogy háztetőkön ugrálnál valahol?

Ez jó kérdés volt. Simán nemet mondhatott volna. Beépített ügynöki jogosultsága lejárt, Afganisztán óta nem használt lőfegyvert, nem volt formában, ráadásul rengeteg teendője lett volna Sanghajban. Minden egyes csontja azt kiáltotta, hogy ne menjen, de tudta, hogy valami látványossal kell bizonyítania Cutlernek, ha meg akarja őrizni a helyét. Nem mondhatni, hogy szép férfibarátság alakult volna ki közöttük. „Vigyázz a hátsódra”, figyelmeztette Krantz még Langley-ben. „Cutler Kínára építve akarja megkoronáztatni magát. Simogasd meg egy kicsit a farkát, hiszen a te élet-rajzod valamivel tömöttebb, mint az övé.”

Ami igaz is volt. Kovicnak rendesen kijutott a tűzfészkekből: Libanonban a Hezbollahot kellett megzavarnia, Libériában egy fegyverkereskedőt átvernie, aztán Groznijban kiengedett csecsen fogolyként kellett pózolnia, lehúzott két turnust Irakban, majd Afganisztánban is. Olajbarna bőrszínének és erős pofacsontjának köszönhetően Vlagyivosztoktól Venezueláig szinte bárhol el tudta adni magát helybélinek. Sanghajt elvileg jutalomként

kapta, mint „esélyt önmaga újra kitalálására”, ahogy a HR fogalmazott. Az első két évben utálta, mert nehezeére esett megküzdenie a nyelvvel és a Kínát működtető rejtélyes kódrendszer feltörésével. Most viszont már el sem tudta képzelni, hogy máshol éljen. Ha rajta múlik, itt hal meg – de nem Észak-Koreában, és nem ma.

Price, a magas, csendes fiú is megszólalt.

– Ha elszaródik a dolog, kit hívhatunk?

Olsen leintette.

– Hé, kölyök, senki sem fogja elszarni, világos?

Ideje volt, hogy Olsen valami értelmeset is mondjon. Ahogy Kovic, ő is tökéletesen tudta, hogy ha elszúrják, magukra lesznek hagyva. Ez egy letagadható küldetés. A többiek ezt nem értették, de nem tehettek róla. Katonák, szabályok szerint élnek. A CIA-nál viszont az a szabály, hogy ne kapjanak el, mert senki sem fog kimenteni.

– Ha felkel a nap, tiplizünk – mondta Price. – Akár megvan a csomag, akár nem.

Kovic bólintott. Ahogy közeledtek a leszálló zónához, kezdtek visszavenni a virtuskodásból. Néha épp a legkeményebbek tévesztik össze az éles bevetést az edzőteremmel.

– Hát persze. De ha nincs csomag, nincs prémium – jegyezte meg Faulkner.

Kean felébredt a pénz említésére.

– Ha nincs prémium, még egy turnusra maradnom kell, különben az exem ügyvédje leperli rólam a gatyát is.

Jobban fél a tartásdíj fizetésétől, mint attól, hogy az észak-koreaiak szétlövik a golyóit, gondolta Kovic. Mindig könnyebb attól tartani, amit már ismersz. Önként jelentkeztek mind, mint jó hazafiak, de a pénz az, ami lázba hozza őket. Nem volt szíve elmondani nekik, hogy az a híres prémium nem automatikusan jár a különleges küldetésekért, hanem valami névtelen irodakukac döntésén múlik a Pentagon gyomrában.

– És nem próbálhatok fel holnap egy sárga puncit!

– Mintha nem pont azért tartaná a nyakadnak a kést az exed ügyvédje, mert nem voltál képes a gatyádban tartani a farkadat.

– Úgy van, haver! A Vadállat rászolgál a nevére!

Kovic elmosolyodott. A Pentagon milliós szám gyártja az előírásokat a megfelelő nyelvezet használatáról, és erre ezek a srácok pont ugyanúgy

beszélnek, mint az apja a maga idejében. Igaz lehet, amit mondanak, hogy az utazás beszűkíti az elmét. Amikor egyszer, jó szándékból, fel merészelt hívni Cutler figyelmét egy xenofóbnak hangzó megjegyzésre, a Főnök rámeredt a szemüvegén keresztül. „Nem barátkozni jöttünk, Kovic ügynök, hanem kiegyenlíteni a számlát.”

Az USA külpolitikája dióhéjban, olyan valakinek a szájából, aki úgy csinált karriert, hogy kihagyta az összes nagyon ronda műsort. Kovic megvetette a Cutlerhez hasonló aktatologatókat, azt pedig rettegésben tartotta Kovic terepen szerzett híre. Valószínűleg ez idegesítette a legjobban Cutlerben, és ez adhatta meg a magyarázatot arra, hogy miért kellett állandóan emlékeztetnie Kovicot az alárendeltségi viszonyokra. Választási évben pedig Isten óvjon mindenkit.

Kean most már teljesen beindult, és magával rántotta a többieket is.

– A ningbói Susie’s Barban van két ikerlány...

– Nem is ikrek, hokibajnok. Csak te mindet egyformának látod. Ha egy kislányt és a nagyanyját mutatnák neked, azokat is ikreknek néznéd.

– De legalább nem kell fizetnem érte!

– Deacon, te még szűz vagy! Azt sem tudod, hová kell dugni!

Újabb nevetéshullám rázta meg a kempingszékeket.

Olsen felüvöltött.

– Elég legyen már! Váltsatok csatornát, jó?

– Hé, Kovic, jut is szembe. Igaz, hogy egyenes a fanszőrük?

Olsen úgy nézett Deaconra, hogy az azonnal elhallgatott. Pillanatnyi csend állt be. Tex lassított. Félig hátrafordulva a föld felé intett.

– Jahú! Télapó megjött, jávorszarvassal együtt!

Havazott. A tengerészeti főparancsnokság elvileg csúcstechnológiát képviselő meteorológiai jelentése tiszta égboltot ígért. Ezzel az erővel rábízhatták volna magukat a phenjani tévé időjósára is, akinek az előrejelzéseit jóvá kell hagyatni a párttal. Na, tessék, gondolta Kovic, ez a meló egyre jobb lesz.

Akkor még nem tudta, hogy a hó fogja megmenteni az életét.

2

Leszálló zóna, Észak-Korea

A Seahawk motorhangja keményen dobogó lüktetésre váltott, ahogy a rotorok felpörögtek, és lebegni kezdett. Kovic kinyitotta a tolóajtót, mire a fagyos szél szétfújta a gépen felgyülemlett meleg, áporodott emberszagot. Végigmérte az alattuk kitárulkozó szikár holdbéli tájat. Még csak távolról sem emlékeztetett a műholdas felvételekre. Cutler értesülései igencsak vékonykák voltak. Csupán annyit mondott, hogy a Fényszóró járműve a küldetés leírásában fantáziadús módon „elhagyott faluként” emlegetett kőtömb csoporttól északra fog parkolni. „Csak lecsaptok és elszelelték”, tette hozzá vigyorogva a saját szellemességén.

Kovic észrevett az út mentén egy sötét színű kombit. Reméljük, ő az, nem pedig egy fiatal pár, akik az errefelé még az ételnél is ritkább luxust keresnek – egy kis meghittséget.

Átkapcsolt a csapat hullámhosszára, és még egyszer végigvette a feladatot.

– Körbefogjuk a járművet, mind a négy sarkára áll egy fő, minimum másfél méterre, fegyvereket lefelé tartva, de készenlétben. Nem akarjuk, hogy azt higgye, meg akarjuk ölni. Amint ellenőriztem a személyazonosságát, kiszáll a kocsiból, és megmotozzuk. Ha van csomagja, átkutatjuk. Tíz percet tartózkodunk a terepen. Nem többet.

– Te vagy a főnök – mondta Kean.

– Nekem két percet mondtak – szólt közbe Olsen.

– Akkor indulunk, amikor szólok, amikor én jónak látom.

Most nem volt idő megbeszélni, hogy Olsennek miért nem tetszik, hogy a CIA-tól kapja a parancsokat. Kovic azonban tudta jól. Régóta volt együtt Garrisonnal. Tudott a kettőjük befejezetlen ügyéről. De most csak az kellett, hogy Olsen elvégezze a dolgát. Nem nyaralni jöttek. Behatolás, kihatolás, irány haza. Nem lesznek barátok a Facebookon.

– Ha hamarabb akarsz kijutni, szedd össze magad, és mondd meg az embereidnek, hogy ki melyik sarokra álljon! – mondta neki.

Olsen sóhajtott, és mindegyik sarokra beosztott egy-egy embert. Kovicot nem érdekelte, ki hová megy, csak tisztázni akarta az alárendeltségi viszonyokat.

– Jól van, Tex, tegyél le minket!

Miközben leszálltak, Kovic lehajtotta a sötétben látó védőszemüvegét, amitől a hópelyhek élénk fehér vattagolyókká kenődtek. Rohadt használhatatlan szar. A jeges domboldal kopárnak és üresnek tűnt. Kovic jobban szeretett tömegben dolgozni, ahol rengeteg minden terelheti el az ember figyelmét. Idekint nem volt hová rejtőzni.

Most már vastagon és sebesen havazott, valószínűtlen márciusi karácsonyi tájjá változtatva a helyszínt, arról nem is beszélve, hogy a fehér fényszőnyegen olyan feltűnően mutattak, mint díszfigurák az esküvői tortán. De lopakodásról amúgy sem lehetett szó, amikor így csattogott a Seahawk.

Észak-Koreában nem voltak új autók, ahogy új mosógépek vagy tévék sem. Ha Amerikában egy ilyen viharvert régi Nissant látsz körözni a környéken, azonnal betereled a gyerekeket a házba, itt viszont simán lehetett az ország legjobb nukleáris programozójának a személyes használatára biztosított kocsija.

Az ablaktörő egyet mozdult, és a szélvédőn át Kovic éppen csak ki tudta venni a kormány mögött ülő magányos alakot. Tapasztalata szerint a diszsidensek gyakran okoztak gondot. Egyesek túlbecsülték a saját értéküket, és megpróbálták az utolsó pillanatban változtatni a megállapodáson, vagy a szeretteikkel együtt érkeztek, mert úgy döntöttek, hogy nem tudnának megválni a barátjuktól, barátnőjüktől, anyjuktól és egyéb csatolt részekiktől, akik abban reménykedtek, hogy felülhetnek az amerikai varázsszőnyegre, és elrepülhetnek abból a pokoli bugyorból, ahová volt szerencsétlenségük születni. Az egyik, akit Kovic Bejrútból menekített ki, a kuttyáját próbálta magával vinni. Mások az utolsó pillanatban gondolták meg magukat, megtorlástól félve. Ezek voltak az érzelmi szinten nehéz esetek. Egész gulágokat töltöttek meg a szélesebb értelemben vett családtagjaikkal – mindenkit, akit valaha is szerettek, akinek életet adtak, túszként tartottak a táborokban.

Tex az úton landolt a Seahawkkal.

– Megérkeztünk a Koreai Népi Demokratikus Köztársaságba. Kérem, állítsák vissza az óráikat ötven évvel!

– Ne állítsd le a motort, Tex! – Kovic leugrott, és a fejét lehajtva áthaladt a rotorok alatt. – Az út bal oldalán megyek, amíg a vezető ablakán

a magasságába nem érek. Olsen, ahogy beszélni kezdek, az embereid vegyék fel a pozíciójukat!

A földön már kezdett hízni a hó. Kovic közelebb ment az autóhoz, három méternyire megállt, és zseblámpájával a kormánynál ülő alakra világított: magas homlok, beesett arc, hosszú felső ajak, apró folytonossági hiány a bal szemöldökében – stimmel. A zakója túl nagy volt neki, minden bizonnyal a KNDK-s konfekció csúcsterméke. Természetellenes vigyor ült ki az arcára. És úgy reszketett, hogy a felöltője gallérja is beleremegett. Kovic halkán megköszörülte a torkát, átállította az agyát koreai üzemmódra, és gyorsan ellenőrizte magában, hogy jól értette-e a férfi valódi nevét.

– *Sun-kin, az Amerikai Egyesült Államok kormányának az üdvözlését hoztam.*

A volánnál ülő férfi továbbra is vigyorgott, de nem mozdult, még csak körbe sem nézett. Deacon, Kean, Faulkner és Price elfoglalták a helyüket a négy sarkon, míg Olsen hátramaradt, Kovicot fedezve. Kovic azt akarta, hogy a Fényszóró lássa a katonákat, ez megteremtheti a biztonság érzetét, és megnyugtathatja, hogy valóban megtörténik az akció.

Felemelte a sötétben látó szemüveget, hogy valamivel emberibbnek nézzen ki, és közelebb lépett a vezető ablakához. Az autóból hamutartók és verejték szaga áradt. A hátsó ülésén nagy műbőr bőrrönd feküdt, olyasmi, mint amit Kovic nagyszülei vihettek magukkal a harmincas években, amikor Amerikába érkeztek.

– *Készen áll megtenni ezt a bátor lépést a szabadság felé?*

A másik nem válaszolt, csak gyorsan bólogatott.

– *Minden rendben, beszélhet. Meg fogom érteni.*

Kovic nyelvérzéke is riadalmat keltett Cutlerben, aki jobban szeretett tolmácson keresztül tárgyalni.

Még mindig az az ostoba vigyorgás és a reszketés. És *Fényszóró* még mindig nem mozdult. Kovic még egyet lépett felé. Pakisztánban egyszer hordágyhoz kellett kötöznie egy alakot, úgy kellett magukkal cipelni, mert elájult a rettegéstől.

– *Sun-kin, kérem, szálljon ki az autóból! Amerikába visszük. Ért engem? Most magunkkal visszük.*

Mitől gyökerezett földbe a lába? Kétségek fogták el az utolsó pillanatban, megijedt az ismeretlentől? Vagy most döbönt rá, hogy soha többé nem jöhet haza?

Talán túlságosan felkavarta az anyanyelvén megszólaló jenki hangja. Kovic angolra váltott, most már kicsit sürgetőbben.

– Hé, Sun-kin, ideje mennünk, jó?

A koreai kinyitotta az ajtót, és habozva kilépett az éjszakába. A hideg ellenére csillogott a verejtéktől. Az ostoba vigyortól sem nyújtott vidámabb látványt. Közelről annyira fiatalnak látszott – túl fiatalnak. Vagy csodagyerek, vagy...

Ahogy Kovic kinyújtotta felé a kezét, a koreai félreugrott balra, és futni kezdett. Kean, aki a legközelebb állt hozzá, feltartotta.

– El az utamból! – kiáltotta tiszta angolsággal. Megpróbálta ellökni Keant, de a vékonydongájú férfi nem bírta a keménykötésű tengerészgyalogsággal. – El kell távolodniuk tőlem! Engem...

Kean már szinte medveszorításban tartotta.

Ekkor Kovic hirtelen megértette.

– Futás! Engedd el! Rohanj el! – kiáltotta Keannek.

Az első robbanás, a gyújtószerkezeté, a férfi mellkasára erősítve történhetett. Kovic éppen csak meglátta, amikor elfordult, és futni kezdett. A második robbanás nappallá változtatta az éjszakát, felemelte a lábáról, és majdnem a Seahawkgig repítette. Keményen csattant az úton, és oldalra gurult a hóban.

Sun-kin eltűnt, a robbanás szétépte. Az autó lángokban állt, a benzintartály is berobbant. Kean három méterre feküdt a korábbi helyétől, az egyik karja leszakadt, az arca vérben ázott. Deacon ért oda hozzá elsőként, az egyik lábát maga után húzva. Kean felnyúlt felé, majd visszazuhant. Meghalt. Deacon arca kővé dermedt a soktól.

Tex a pilótafülkéből üvöltött a rádióba.

– Kovic, mondj már valamit!

A robbanás ideiglenesen kiütötte Kovic hallását, de az agya hipersebességgel dolgozott. Sun-kin megpróbált elmenekülni, nem ő indította el a robbanószerkezetet. Nem lehetett időzítve, hiszen nem tudhatták, pontosan mikor érkeznek ide. Tehát valaki más indította be, olyan valaki, aki látja őket. Kovic megperdült, és odakiáltott Texnek, hogy szálljon fel, távolodjon el a helyszíntől. A földön könnyű célpontot kínált, és szükségük is volt arra, hogy valaki felülről lásson.

– Repülj körbe, és mondd el, hogy mit látsz!

Hó és kavics repkedett körülötte, ahogy a Seahawk felemelkedett.

– Hé, gyere vissza azonnal!

Olsen üvöltött és gesztikulált, mintha Tex láthatná a sötétben. Kovic elfutott mellette, és megpillantotta a félig magzatpózbba görnyedt Deacont, aki úgy fogta a mellkasát, mintha attól félne, hogy kipotyog a tartalma, ha elengedi. Kovic odasietett hozzá, és a terepruhája oldalzsebét letépte, hogy szorítókötésként szolgáljon. Deacon egész felsőteste vérben ázott.

– Nyugodj meg. Ne lélegezz olyan nagyokat.

– Az a kurva öngyilkos...

Kovic tudta, hogy Sun-kin nem öngyilkos merénylő. Figyelmeztetni próbálta őket, annak ellenére, hogy tudta, neki vége. Valószínűleg megmentette Kovic életét.

– Hé, odanézzetek! – mutatott Faulkner az „elhagyott falura”, amely most pezsgett a feljük tartó emberektől.

– Azt a kurva... – Olsen köpött egyet.

Kovic megragadta Deacont, és magával vonszolta a kombi maradványa mögé, majd visszament az M4-eséért. A védőszemüvegét letépte a fejről a robbanás, a szeme tele volt porral. Elfogta a kísértés, hogy szétszórjon egy sorozatot abban a reményben, hogy néhány golyó csak eltalálja a célpontot. Jobb ennek ellenállni, próbál meg inkább gondolkodni, mondta magában. Lehúzta Deacon sisakjáról a sötétben látóját, és felvette. Az észak-koreaiak talán tucatnyian voltak, fekete körvonalként rajzolódtak ki a nagy fehérségben, kezükben a rendszeresített orosz RPK golyószórójukkal. Ezeket legalább nehéz kezelni a sötétben és a hóban, és Kovic úgy vélte, aligha van sötétben látó szemüvegük vagy lézerük. Másfelől viszont az RPK tárában hetvenöt golyó fért el, ami kiválóan alkalmas a vaktában lövöldözésre. Deacon M4-esében nem volt több harmincnál, minden egyes töltényre szüksége lesz. Elöl és balra mozgást látott, felugrott, és megeresztett féltucatnyi golyót. Három koreai terült el a hóban fejsebbel, vértócsák lepték be a feltornyosult hókupacokat. Ha sikerül is egyáltalán kijutniuk innen, még több vér fog folyni.

Kovic látta, hogy egy orvlövész fut feljük, majd beolvad az árnyékba. Célzott, lőtt, és üvöltést hallott.

– Hol van Faulkner?

Kábultan tántorgott feljük a vállát szorongatva, fegyvere hasznavehetetlenül himbálózott a szétroncsolt kezében. Kovic odarohant hozzá, és lerántotta a földre, miközben Price fedezte őket. Elővett egy kötést a kész-

letéből, majd a fogával letépte Faulkner zubbonyának az ujját, és bekötözte a karját, amennyire csak tudta. Volt morfium is a készletben, de most valami más keltette fel a figyelmét.

Olsen ordított Texszel a rádión.

– Mi a faszt csinálsz? Fedezz minket, a picsába!

– Le kell lépnünk!

– Nem! – Ennek most nem lett volna szabad megtörténnie, gondolta Kovic. – Először semlegesítenünk kell az ellenséget. Ha Tex közelebb jön, simán leszedik!

Olsen nem figyelt oda. Kovic megragadta a vállát, és megperdítette.

– Ha csak egyet lőnek rá, végünk van, világos? Senki sem jön értünk!

Olsen lerázta magáról a kezét, az arcát eltorzította a düh.

– Egyenesen belevezettél minket a csapdába, te rohadt barom! Átverték téged! Szart sem értek az információid! Az első pillanattól kezdve el volt baszva az egész! Én kiviszem az embereimet! Ez a küldetés hivatalosan el van baszva. Kiviszem a srácaimat, te pedig... feldughatod magadnak!

Kovic rávetette magát Olsenre, ám az elhajolt, és tökön rúgta a térdével. Aztán a csizmája gyomron vágta, amitől Kovic elterült a hóban.

Ekkor hallották meg a helikopter mély zúgását. Alig látható, elmosódott szürke foltként a hó mögött, mint egy rosszul beállított tévé képe, a Seahawk elhaladt felettük. Tex visszaindult a géppel.

– Szájonára, seggfejek! – üvöltötte Tex a rádióban. A titkos küldetés a fejébe szállt. Az oldalsó ablakot leengedte, és a gránátvetőjével abba az irányba hadonászott, ahol az észak-koreaiakat sejtette. A második leereszkedésnél elsütötte.

Ám amikor Olsen intett Price-nak, hogy segítsen Faulknerre a leszálló zóna felé vinni, a Seahawk oldalra borult, mintha a felhőből kinyúlt volna érte és megragadta volna egy óriási, láthatatlan kéz. A motor sikítva pörgött fel, miközben a gép orra felfelé fordult, mintha próbálna a magasba törni. A helikopter kezdett oldalra csúszni, a farokrotor pont az észak-koreaiak állásainál kotorta a földet. Az egyik főlapát letört, és pörögve kapultált az éjszakába. Aztán a helikopter lassan forogni kezdett, mintha egy hordót görgetnének, végül pedig a földnek csapódott. Kovic rávetette magát Faulknerre, míg Price és Olsen a kombi mögé tántorogtak. A helikopter tűzgolyóként robbant fel, megszórta az egész környéket a széteső gépezet darabkáival, majd tüzes füstgombába tört ki.

Nem volt mit mondani. Negyvenöt kilométernyire voltak Észak-Koreán belül, nem volt mivel visszatérniük, a meglepetés erejéből fakadó előnyük a nullával volt egyenlő, hiszen az éjszakában feltörő láng- és füstoszlop tizenöt kilométeres körben mindenkit felriasztott, aki eddig még nem tudott volna a jelenlétükről. Ha egyedül van, Kovic talán képes meglapulni, elkerülni az őrzásokat, és megpróbálhatja eljutni a határhoz. De két halottal és három sebesülttel...

Olsen megvetően nézett rá.

– Újabb jelölt a CIA szégyenfalára.

Kovic már haragudni sem volt képes.

– Te mondtad neki, hogy jöjjön vissza!

Olsen Kovic felé fordította az állkapcsát, mintha azt mondaná neki, hogy „Igen? Hát akkor rajta”, és már szólásra nyílt a szája. Kovic egy pillanatig azt hitte, hogy Olsen a következő sértésen gondolkodik, ám ekkor a másik megrázkódott, a szeme fennakadt, a puska kihullott a kezéből, és arccal lefelé a földre zuhant. Price azonnal rohanni kezdett felé.

– Eltalálták!

– Orvlövész! Fedezékbe!

Fentről, balról jött a lövés, a hóban szinte láthatatlan helyről. Olsen combján hatalmas nyílásból dőlt a vér, ha felszakadt a combverőér, esélye sincs a túlélésre. Price feltépett egy mentőcsomagot, Kovic szétszakította Olsen már amúgy is rongyos terepruháját, készített egy rögtönzött szorítókötetést, és szorosan átkötötte a combját.

– Tessék.

Price adta be neki a morfiumot. Aztán havat halmoztak fel a seben, hogy gátolják a vér folyását, amíg meg nem tudják mozdítani.

Fényszórók villanása és kerekek vad felpörgésének hangja jelezte, hogy egy nagy, terepjárószerű nyílt teherautó közeledik feléjük le a dombon, rögtön a nyomában egy másikkal.

– Ez meg mi a faszom?

– Határőrök. Kaengsaeng 69-esek. Ami koreaiul annyit tesz, hogy szar-kocsi.

Egyikük sem mozdult, földre gyökerezett a lábuk.

– Akkor nekünk annyi.

Kovic nézte, ahogy a két jármű megáll.

– Még nem. Meg akarom szerezni azt a kocsit.

Úgy vélte, egy előnyük van: ezek sorkatonák, nem pedig egy különleges alakulat tagjai. Soha nem történt még velük ehhez hasonló. Abban reménykedett, hogy ha egyet leszed, a többit elriasztja. Az első terepjáró vezetőjére célzott az M16-os infravörösével. Telitalálat. A vezető kidőlt az ülésből, az utasai pedig fedezékbe ugrottak. Kovic követte őket a célkereszttel, és leszedett még kettőt. Lehet, hogy fizikailag nincs jó formában, de a célzása nem hagyta cserben. Az utolsó katona felugrott a másik járműre, amely széleseben megfordult, és elporolt a letelepedő hóban.

Kovic a magára hagyott terepjáróhoz rohant, és beugrott. A motor még járt. Addig rángatta a váltót, amíg sikerült egyesbe tennie, felengedte a kuplungot, majd a kiégett kombi mögött álló csoport felé manőverezett.

– Én hoztalak ide titeket, és én is viszlek ki. Rendben?

– Hogyan?

Olsen alig volt eszméleténél. Faulkner jobban lett, de a szétroncsolt karja miatt sokkos állapotban. Becsukta a szemét, várta, hogy hasson a morfium.

– B terv. Átkelünk a katonai határon.

Kovic szívós kitartásának köszönhetően a kínaiak beleegyeztek, hogy tartaléktervként egy használaton kívül álló hegyi határállomásnál biztosítanak szárazföldi menekülőutat.

Price segítette Kovicnak elhelyezni a sebesülteket a járművön. Reszketett a félelemtől és a sokktól.

– Most pedig tűnés innen!

A hó sűrűbben és vastagabban esett, a szél pont a szemükbe fújta. Kovic lekapcsolta a fényszórókat, és csak a sötétben látó szemüvegére támaszkodott, noha attól a hópelyhek hatalmasnak látszottak, mintha egy óriási, szétrobbant dunyhán át kellett volna vezetnie.

– Ezzel a sebességgel sosem érünk oda – jegyezte meg Olsen feleslegesen.

– Kiszállsz, és megtolsz?

A visszapillantó tükörben Kovic látta, hogy a másik terepjáró visszafordul, üldözésbe veszi őket, és egyre közeledik. Ennyit az elijesztésről. Próbált magasabb sebességbe kapcsolni, de olyan nem volt ebben a kocsiiban, és a váltástól le is lassult.

Ahogy a másik terepjáró közelebb ért, Kovic rákiáltott Price-ra, hogy riassza el őket, ám a lövések hatástalannak bizonyultak. Az út továbbra is felfelé kúszott, de egyenesen, ameddig csak ellátott, ami nem volt több hat-

van méternél. A másik terepjáró már majdnem melléjük ért. Kovic oldalra kapta a kormányt. Az ütköző fémtestek csikorogtak, de a másik autó kono- kul az úton maradt. Kovic megint meglökte. A másik kocsi ettől már letért. A kerekei megakadtak egy árokban, majd ledőlt az útról, és oldalra borult.

A megkönnyebbülés első öröme nem tartott sokáig. A hóból előbukkant egy kanyar, az út élesen, gyilkos ívben fordult balra. Kovic keményen tartotta a kormányt, de a lendület elvitte a terepjárót, nem volt hajlandó bevenni a kanyart, hanem egyenesen letért az útról, megpattant, felemelkedett, megint megpattant, és kiborította őket a hóba, mielőtt megakadt pár fában.

Nem az én napom, gondolta Kovic.

Hasra vágta magát az útpadka mellett, és felpillantott a másik terepjá- róra. Az utasai közben visszaborították, és visszatértek az útra. A motor beindult. A kocsi Kovic felé tartott. Lehúzta a fejét, a terepjáró elhajtott mellette, a latyakban csúszkálva. Az észak-koreaiak nem látták a balesetet. Kovic felugrott, sprintelni kezdett, megsúszott a hóban, de nem esett el, ráugrott a mozgásban lévő terepjáró hátuljára, és célzott. A Sig hangtom- pítójának köszönhetően a hátul ülő két katona úgy halt meg, hogy az első kettő észre sem vette, ám ekkor az autó megugrott egy kátyún, amitől Kovic a vezetőnek repült, a fegyvere pedig kiesett a kezéből. Az életben maradt utas megpróbálta kiszabadítani a térdei között megakadt RPK csö- vét. Kovic a bal könyökét a katona halántékába vágta, és kitepte a kezéből a fegyverét, még mielőtt felemelhette volna. Ám közben a Kovic hirtelen ér- kezésétől megdöbbsent sofőr elengedte a kormányt. A kocsi egy oszlopnak ütközött, amitől Kovic fejével előrevágódott a lábtérbe, az állával egyenesen a géppisztoly csövének csapódott. Hiába próbálta, nem érte el a pedálok alá szorult fegyverét. Az utas kiszabadította a géppisztolyát, és tűzzel árasztotta el az eget, alig pár centire Kovic fejétől, akinek az arca elzsibbadt, és egy pillanatra azt hitte, hogy eltalálták. Micsoda hatalmas katyvasz, gondolta, miközben kitápáskodott a beakadt fegyverek és a kicsavart végtagok há- lójából. Megragadta az RPK csövet. A hó átsütött a kesztyűjén, de sikerült a vezető felé rántania, miközben a másik katona újabb sorozatot eresztett meg. A golyók lyukakat ütöttek a sofőr nyakán, olyan sűrűn és olyan kö- zelről, hogy a feje szinte levált a testéről, és a mellkasára konyult. Társának kigúvadt a szeme a réműlettől. Kovic látta, hogy milyen fiatal, átvillant rajta a szánalom, majd kiragadta a kezéből a fegyvert, a tussal mellkason vágta, és kilökte a hóba.

És ezzel még nem volt vége. A félig lefejezett sofőr csizmája még mindig keményen a gázpedálra tapadt. Kovic megragadta a kormányt, de elkésett, nem tudta megakadályozni, hogy a terepjáró nekiütközzön egy alacsony falnak, amitől kirepült a helyéről, átbucskázott a motorháztetőn és a falon, egyenesen egy jeges árokba. Az orra nekiütődött egy kőnek, hallotta, ahogy eltörik. Miközben lefelé repült, csendben szidta Olsent, szidta Cutlert, szidta a Hivatalt, és végül szidta saját magát is, amiért volt olyan hülye, hogy bevállalta ezt a küldetést.

Egy teljes percen át mozdulatlaná vált. A fájdalomtól szinte alig látva erőltette, hogy eszméleténél maradjon, de érezte, hogy az elméje készül feladni és kikapcsolni. Talán itt maradhatna az árokban, a fal takarásában, amíg a gonoszok elmennek... teljesen elfedné a hó, és sosem találhnának rá. Milyen jó lenne. És nyugalmas. Érezte, hogy süllyed.

Valaki üvöltött. Kovic magához tért, pár centire felhúzta magát, és kinézett a támfal mögött, amelyben elakadt a terepjáró. A kocsí üres volt. Ha be tudja indítani, az övök lehet. Átmászott a falon, és beugrott az autóba. A volánt csúszóssá tette a vér és az agyvelő elegye. Gyorsan letörölte a zubbonya ujjával, próbálta kiismerni magát a műszereken, megtalálta az önindítót, bekapcsolta, és gázt adott. A motor reményt keltően berreggett, aztán elakadt. Megint beindította, megint felpörgött, megint lefuladt. Price igyekezett felé a hóban, maga után húzva Olsent és Faulknernt. A kavargó hóesésben úgy néztek ki, mint három kísértet.

Kovicnak végre sikerült beindítania a motort, felberregtette, oda-vissza járatta, amíg a kerekek megtalálták a talajt, majd rükvercbe tette, és elindult a társai felé.

Elővette a telefonját. Három kódban egyeztek meg: Alfa a sikeres küldetést jelezte, Béta a lefújását, Gamma a szárazföldi menekülést. Készült sms-ben elküldeni a Gamma szót, amivel megkéri Cutlert, hogy erősítse meg a kínaiaknak a határátkelő használatát – már amennyiben eljutnak odáig.

– Bassza meg, már úgyis lebuktunk – mondta magában.

Felhívta Cutlert.

Cutler azonnal felvette.

– Mi történt?

– Lebuktunk. Két emberünk és a pilóta odaveszett. Egy rohadt kelepce volt. *Fényszóró* meglepetés dzsekit viselt.

A szavait csend fogadta. Csak Cutler gyors levegővételét hallotta. Kovic le akarta üvölni a fejét, de ezzel még várnia kellett. Most sürgősebb dolga volt.

– Harminc kilométernyire vagyunk Észak-Koreában. Van kocsink, de megerősítést kérek, hogy nyitva találjuk a határállomást. Különben hat tengerészgyalogos meghal, magának pedig az egyik embere a szögesdrót rossz oldalán találja magát, világos?

– Dolgozunk rajta. Legyen óvatos. – Cutler letette.

Immár a kínaiakban volt minden reményük, muszáj, hogy nyitva legyen az a határátkelő. De nyilván Peking is kármentő üzemmódba kapcsol, míg Cutler azon töri a fejét, hogy miképp tudná Langley szemében csökkenteni az ügy jelentőségét, és persze fedezni a saját seggét. Kovic tudta, hogy a dühvel nem jut semmire. Az égő helikopter füstjének köszönhető fedezék máris kezdett szétfoszlani.

A harag újra feltöltötte energiával. Beszállnak a kocsiba, átrohannak a határon, és Olsen és Faulkner túl fogja élni, nem érdekes, hogy mekkora a hó, és hogy hány észak-koreai tart éppen feléjük.

Besegítette a társait a terepjáróba, de az megint lefulladt.

– Hová megyünk, haver? – Faulkner hangja elhalt a hidegtől és a fájdalomtól.

– Haza. Ha átjutunk a határon ezzel a szarral, valaki felszed minket a kínai oldalon.

Senki más nem beszélt. A két halott és a Texszel együtt elégett Seahawk látványa még frissen élt az agyukban.

Olsen felmordult.

– Garrison figyelmeztetett. Igen, mindent tudok rólad és...

Kovic a szavába vágott.

– Pofa be. Szereztem kocsit. Ha átjutunk a határon, soha többé nem kell még egymásra sem néznünk, de addig csapatként kell viselkednünk, és vigyáznunk kell mindnyájunkra. Így több az esélyünk az életben maradásra. Világos? Próbáljátok átmelegíteni egymást. Harmincperces út vár ránk.

Nem várt választ. Rángatta a váltót, amíg megtalálta az egyest, a terepjáró előreugrott. Az utat teljesen elrejtette a fehér hószőnyeg.

Amikor ilyen rosszra fordult a dolog, igyekezett olyan rossz helyzetekre gondolni, amelyekből sikerült kimászni. Szudánra, ahol betépett katonagyerek ejtették foglyul, feldugtak a seggébe egy puskacsövet, és azon vitat-

koztak, hogy melyikük húzhatja meg a ravaszt. Kurdisztánra, a mérgesen késsel hadonászó kurvára, aki azt hitte, hogy nem fog fizetni neki, mert kiderült, hogy a tálib parancsnok, akit el kellett volna csábítania, valójában meleg. És az első Kínában töltött hónapra, amikor egy indonéz fegyvercsempész a sarkánál fogva lelógatta egy toronyházzról, mert riválisnak vélte...

De Garrison fiára nem akart gondolni.

A hó percről percre vastagodott, és a terepjáró kereke egyre gyakrabban csúszott meg. Lelassított harminc alá, de még az is túl gyorsnak bizonyult. Az út egy hegyoldalban érte el a határt. Az autó veszettül tiltakozott az emelkedőn. A kuplung tönkrement, de Kovicnak sikerült kirántania a váltót kettesből, és visszatennie egyesbe. A domb körvonalát követte, de a jobbos kanyar görbülete oldalra húzta a kocsit. Gázt adott, de a kerekek csak kipörögtek. Aztán megkapaszkodtak, elindultak felfelé, és egy ideig úgy nézett ki, hogy sikerülni fog. Kovic előre pislogott, teljes akaraterejével koncentrált, visszajátszotta az emlékezetében a térképet és a műholdas fotókat, felidézte, hogyan szűkül be az út egy éles hajtűkanyar után, hol lepte el egy földcsuszamlás. Tartotta a sebességet, miközben a terepjáró az egyenetlen talajon bukácsolt, de az emelkedő kifogott a váltószerkezeten, míg aztán egy fémes reccsenés a lábánál egyértelművé tette, hogy eltört a kardántengely. Kovic rátaposott a fékre, de a kerekek már beálltak. Visszafelé csúsztak, a súlyától megszabadult motor felüvöltött.

– Nem tudom megtartani! Ugrás!

Kiugrottak, Kovic Olsent húzta magával, Price pedig Faulkner fogta, miközben a terepjáró eltűnt az út szélén, és oldalra fordulva felnyújtotta a törött végtagként lengő szétszakadt tengelyét. A motor még üresjáratban forgott, de az autónál beállt a klinikai halál.

– Hát jó. Innen gyalog megyünk tovább.

– Mennyit?

– Másfél kilométert.

Másfél kilométer lapos terepen minimum húsz perc, felfelé huszonöt. Fejenként egy-egy sebesültet cipelve...

Kovic a hátára emelte Olsent, míg Price átvette erős vállán Faulkner ép karját, és félig cipelte, félig vezette. Faulkner volt a nagyobb, de Olsen teljesen elhagyta magát, a súlya mintha néhány méterenként megkétszereződött volna. Kovic mélyen merített a maradék erejéből, rákényszerítette

az elméjét, hogy függetleníse magát a fáradságtól. A hideg lelassította a szívárgást Olsen combjából, de az arca egyre sápadtabb volt. Kovic érezte a hideg mély harapását, a fagyot az arcán, még az orrában is összeragadtak a szőrszálak. 2008 telén Afganisztánban furcsa formájú dombocskára lelt a hóban. Kíváncsi lett, ázni kezdett, és egy teljes családot talált, utolsó kétségbeesésükben összebújtak melegezni. A holttestük összeragadt, kőkeményre fagyott, saját emlékművékké váltak.

– Hé, látod?

A pár lépéssel előtte haladó Price megállt, és valamit mutatott a homályban.

– Egy kerítés.

– Hé – szólalt meg Faulkner. – Már majdnem ott vagyunk.

Kovic kilőtt egy jelzőrakétát, amelyet a hófelhők azonnal elnyeltek. A domb körül fújó szél élesebben vágott beléjük, még jobban lelassítva az előrehaladásukat. Kovic elkezdte számolni a lépéseit, hogy ne a hidegre kelljen koncentrálnia. Minden egyes lépésnél maga elé képzelte a Mancun's étlapjának valamelyik tételét, és dupla adagot ígért magának mindegyikből, csak jusson ki innen élve. A sivár fehér semmihez képest a komor és rideg Sanghaj valóságos földi paradicsomnak tűnt.

Az ellenőrzőpont üres volt, de a hatalmas rácskapu nem volt bezárva. Valami végre jól sikerült, bár a lelke mélyen azt kívánta, hogy kínaiak üdvözlő csapata várja. Felmászott az őrtoronyba, és megtalálta a telefont az időjárásálló fémdobozban. Nem volt rajta sem tárcsa, sem gomb, csak felveszed és vársz. Remélhetőleg valaki fel fogja venni a határőr-parancsnokságon. Lenézett Price-ra, aki Faulkner és Olsent átölelve próbálta megvédeni őket a kegyetlen, fegyverré változott szélről, amely pillanatnyi szünet nélkül ostromozta őket.

A vonal recsegett. A hang akár a világ másik végéről is jöhetett volna. Kovic megpróbált beszélni. A fagyos levegő karcolta a légcsővét. Az Olsen cipelésétől ráragadt verejték mázként fagyott az arcára. Térdre rogyott, az izmai kikapcsoltak, ahogy a memóriája is. Hogy mondják mandarin nyelven, hogy segítség? Átkutatta az agya tekervényeit, érezte, hogy kezdi tudatát veszíteni, ahogy átjárja a hideg. Végül egy örökkévalóság után eszébe jutott. Megpróbálta mozgatni az ajkait, de azok alig engedelmeskedtek neki.

– *Ju-cseng*... Segítség.

Elejtette a telefont, a lépcső felé dülöngélt, az egyetlen reményt abban látta, hogy visszamegy a társaihoz, és osztozik az egyre csak enyésző melegükben, mielőtt még túl késő lesz mindannyiuk számára. A lábával talált valami szilárdat, aztán megcsúszott, megint próbálkozott, majd másfél méter magasról bezuhant az őrtorony körül örvénylő hóba. Puhára esett, teljesen belesüppedt a friss hóba. Sikerült, átjuttatta őket a határon. Most teljes kimerültség lett úrrá rajta. Talán itt marad mindörökké, egyszerűen csak elengedi magát. Miért is ne? Hát nem azt mondta, hogy Kínában fog meghalni?

Mi legyen az utolsó gondolatod, mielőtt meghalnál? Azt mondják, koncentrálj valami olyasmire, ami különleges és értékes. Valakire, akit szeretsz. Látta, ahogy felé tart. *Hát itt vagy. Már alig vártam, hogy gyere.* Louise arca nézett le rá, a fejét rázta, lengett a haja. Nevetett, és nyújtotta felé a kezét. *Gyere, gyere az ágyba. Gyere...*

Tompa puffanások ébresztették fel, talán vastag csizmás lábak ugorhattak le egy járműről. Megint hallotta a hangot. Kinyitotta a szemét, de minden sötét volt, még sötétebb, mint azelőtt. Valami akadályt képezett az arca előtt. Pislogott, nedvességet érzett. Maga alá temette a hó. Mennyi ideje feködhetett ott? Kipislogta a havat, és félszemmel látta a jelenet egy részét.

Az Olsen, Price és Faulkner által képzett kupac eltűnt. Egy városi terepjárót látott. Megjött a segítség. Két férfi körvonala valamit éppen a jármű hátuljára pakolt. Kovic mintha érezte volna a kocsi melegét – a hőt, a kényelmet, a biztonságot. Igyekezett megmozdulni, de nem sikerült. Látott egy harmadik férfit egy kupac mellett, felemelt kézzel.

Még két puffanás hallatszott, amelyeket két apró villanás kísért. Aztán a két férfi az autóból csatlakozott a fegyvereshez. Az egyikük levette a kesztyűjét, és egy cigarettás dobozért nyúlt, a keze élénken fehérlett a sötétségben, az ujjak nyilakként villantak elő a zubbonyból. Egy percig álltak a test felett, dohányoztak és beszélgettek, körbelebegte őket a füst és a pára. Végül ketten lehajoltak, egyik karjánál és lábánál fogva felemelték a hullát, mintha egy vadászaton frissen elejtett vad lenne, és a terepjáróhoz vonszolták. Olsen volt az.

Kovic lehunyta a szemét. És nem mozdult többé.

3

Valkyrie hadihajó, Dél-kínai-tenger

Garrison parancsnok a szemüvege fölött a fiatal rádiósra pillantott.

– Ne is folytassa, fiam.

Tudta, hogy a kölyök jót akar, de jelen pillanatban úgy állt ott, mint aki azt kívánja, hogy bár elnyelné a fedélzet. Bale vett egy nagy levegőt, hátha attól elmúlik az idegessége. Tudta, hogy a parancsnok mániákusan ragaszkodik az egyszerű kifejezésekhez, egyszer hallotta, ahogy porig aláz egy felde-rítőtisztet, amiért az „információ-centrikus képességek szolgáltatásáról” beszélt. Duncan hadnagyra pillantott, de a nő keményen a csizmaorrára fókuszált. Garrison megsajnálta a fiút, és próbált segíteni neki.

– Képzelve azt, hogy valamit meg kell magyaráznia a...

Nem, ilyesmit szexista dolog lenne mondani. És azzal mostanság vigyázni kell. Duncanre pillantott, látta, hogy apró mosoly szalad végig a száján, majd a bíborvörös napkelte felé téved a tekintete.

Bale nem adta fel.

– Uram, az a helyzet, hogy ez az algoritmushalmaz az elmúlt három órában a reflexmonitorunkon... – Bale mondata elhalt menet közben, mintha kifogyott volna a benzin a tartályból. Garrisonnak nem sikerült elfojtania egy kuncogást.

– Bale, mikor született maga?

– 1991-ben, uram.

– Tudja, hol voltam én 91-ben? Pont itt, ezen a hajón, az első Öböl-háború kellős közepén. Márpedig ha háború van, egyszerűen kell kimondani a dolgokat. Semmi félrebeszélés, semmi szakzsargon.

Bale azt kívánta, bárcsak meghúzta volna magát. Még csak nem is kellett volna északra keresgélnie. De ez a jel olyan volt, amelyet még sosem látott, ha jel volt egyáltalán. Megmutatta Ransome-nak, amikor az átvette a szolgálatot, ám a társa csak legyintett rá, hogy az valami véletlen zörej lehet. De Bale biztosan tudta, hogy nem az. Túl éles volt, ráadásul lüktetett

is. Az irányítóteremből egyenesen a reggeli sétájára induló Garrison útjába lépett, és hát egyszerűen nem tudta megállni, hogy szóljon.

– Próbálja meg még egyszer.

Bale vett egy mély levegőt.

– Csak lassan.

– Kommunikációk érkeznek a kínai szárazföldre egy adott pontjáról.

Garrison bólintott. A felkelő nap látványosan rózsaszínre festette az üveges tengert.

– Rendben, ezt értem. Tovább.

– 0410-kor kezdődött, és harminc másodpercig tartott. Aztán megint 0550-kor, mintegy fél fokra délre. Egy onnan kétezer-ötszáz kilométerre lévő vevőállomás továbbította Kína belseje felé.

– Rendben, vettem. Sikerült már megfejteni?

– Hát éppen ez az, uram. Sehogy sem megy. Egyszerűen csak fehérzaj. Nincs körvonala, nincs lüktetése.

– És a vevőállomás?

– Nincs róla adatunk. Lehet, hogy csak most állt üzembe, de nem jelenik meg egyetlen ismert katonai vagy hírszerző létesítmény közelében sem.

– El tudja... fogni?

Garrison nem tudta pontosan, mit is lehet csinálni az ilyesmivel, így hát egy ismerős szót alkalmazott.

– Ez a másik gond, uram. Nem lehet. Nincs... olyan, mintha elpárolgott volna. Egyszerűen a semmibe olvad.

– Szép hasonlat, Bale. Írjon róla jelentést, ráállítjuk a hírszerzőinket.

Garrison megszorította a könyökét. Nem akarta elfojtani a kölyök kezdeményezőképességét, elvégre pont ezt... Basszus. A gondolatot félresöpörte egy hirtelen beugró másik.

– Mit mondott, pontosan hol történt ez Kínában?

– Az észak-koreai határon, egy hegyes vidéken, ahol...

Garrison felpattant.

– Kérem a pontos koordinátákat. Most!

4

Garrison gyorsan sietett végig a hajón, az emberek kitértek az útjából, és szalutáltak. Mindenkinek biccentett, mert ez volt a szokása, de jelen pillanatban gyakorlatilag láthatatlanok voltak a számára. Megmondta Olsennek, hogy azonnal adjon jelzést, amikor kijöttek. Elmúlt 7 óra, ami azt jelentette, hogy Olsen késik, és Cutlertől nem jött semmi. Egy műhold gyanús, vélhetően légi járműből származó tüzet észlelt a határ közeli szektorból. Válaszokat akart kapni.

– Minden készen áll, parancsnok. Langley kínai felelőse vonalban van és várja, valamint a Pentagon is belehallgat. – Duncan kinyitotta neki az ajtót.

– Köszönöm, hadnagy. Sajnálom, de ebből ki kell maradnia.

– Értem, uram.

Akármi legyen is a hír, először egyedül akarta megemészteni.

Becsukta és kulcsra zárta az ajtót. A teremben áporodott volt a levegő. Egy hónap is eltelt, mióta utoljára használták. Duncan kitett egy kancsó vizet és egy poharat, és friss kávét küldetett fel. Kár, hogy most nem lehet vele a nő. Garrison mindig jobban viselkedett, ha a közelében volt. De azt akarta, hogy a többiek nyíltan beszéljenek, és attól tartott, ha meglátják mellette, nem mondanának el mindent. Megtapogatta a zubbonyát, és valami erősebbet is magához vett Jack ezüstflaskájából. Beírta a személyes kódját, és lenyomta az Enter billentyűt, amire azonnal életre kelt két képernyő.

– Jó napot, uram. – Krantz volt az, Langley kínai osztályáról. – És ezúttal itt van velünk Benskin ezredes is a Pentagontól.

– Helló, Roland.

– Szevasz, Brad.

Mindent le lehet olvasni az arcukról, gondolta Garrison. Krantz olyan magasra húzta fel a szemöldökét, amennyire csak tudta, kétségbeesetten kereste a dolog előnyös oldalát. Benskin haja még jobban őszült, az aktakukac megint hízott tíz kilót, amióta utoljára látta.

Garrison leült, a képernyőkkel szemben.

– Nos, uraim – hadd halljam.

Krantz belevágott.

– Nos, uram, egyelőre ennyit tudunk. Kínából érkezett szárazföldi jelentések szerint egy repülő jármű lezuhant a kijelölt légi folyosón, továbbá infravörös képek megerősítik, hogy a sűrű felhőkön át valószínűleg egy kigyulladt légi járműből száll fel füst.

Benskinre nézett.

– Ez nagyon nem jó hír, Roland.

– Ennyit tud mondani a Pentagon? Hogy „nagyon nem jó hír”?

Az ezredes komoran bólintott. Hányszor mentek már át hasonlókon, már nem is tudta összeszámolni. Krantz felé fordult.

– Hol van Cutler? Ez az ő ügye.

– Rajta van a dolgon, uram. Éppen most beszél Pekinggel. – Krantz felemelte a mobilját. – Egy perc, uram, lehet, hogy újabbat is fogok tudni mondani.

– Kurvára nem érdekel Peking. Vissza akarom kapni az embereimet.

Istenem, hogy mennyire gyűlölöm a titkos bevetéseket, gondolta. Az emberei imádták, szerették a rejtélyeket, a szabályok rugalmas alkalmazásának, akár áthágásának a lehetőségét, az elkerülhetetlenül rutinszerűvé vált manőverek unalmának megtörését. A tengerészgyalogosok akcióra születtek, a tétlenségnél csak a halál rosszabb a számukra. De a titkos akciók minden alkalommal problémásnak bizonyultak. Az alárendeltségi viszonyokat megzavarta a különböző ügynökségek közötti együttműködés, ahogy az eltérő prioritások is. És a CIA volt a legrosszabb. Túl sokszor kezdeményeztek az utolsó pillanatban elrendelt akciókat, amelyeket futtában kellett megtervezni. A probléma megoldására vessünk be egy csomó embert, és ha elszaródik az ügy, tagadjunk le mindent. Garrison érezte, hogy kezd felmenni benne a pumpa. Sosem lesz könnyebb. Sőt, egyre csak nehezebb lesz. Ezért nyugdíjaztak már nála fiatalabbakat is. Próbálta visszafogni a szavai hangerejét.

Krantz nyugtalanul fészkelődött a helyén.

– Ugye, érti, uram, hogy milyen érzékeny területről van szó?

– Ja, én is kurvára érzékeny vagyok, ha tudni akarja.

Benskin felemelte a kezét.

– Roland, mindenki ezen dolgozik. Úgy látjuk, hogy az időjárás kedvezőtlen, a hóesés váratlanul jött.

– Az a pilóta melaszban is képes repülni. Ennél valami jobb kifogást kéne találni.

Krantz vakarózva kereste, hogy mivel tudná türelemre bírni Garrisons.

– Uram, értesítettük a Fehér Házat. Hírzárlat van, amíg nem kaptunk tőlük választ.

Garrison kikapcsolta a képernyőket, aztán csak ült, és bámult a semmibe. Érezte, hogy mozog alatta a hajó. Tudta, hogy felesleges bűnbakot keresni. Bűnbakokkal nem megy az ember semmire. De ezúttal válaszokat fog kapni. Meg fog tudni minden részletet. Cigarettaért nyúlt, majd eszébe jutott, hogy leszokott róla – már megint. Cutlerrel is beszél. És most eszébe jutott az a másik, kísértő név – amelyet legszívesebben soha többé nem is hallana.

Kovic.

5

Kína és Észak-Korea határa

Kovic meghúzta magát a hótorlaszban, amíg a piszkos szürke hajnal fokozatosan beterítette a dombokat. Elaludt vagy elájult, a hidegtől teljesen elmerevedett, ami bizonyította, hogy beállhat a rigor mortis anélkül is, hogy meghalna az ember. A hó valamennyire elszigetelte a fagyos szélről, de a teste melege azonnal elolvasztotta körülötte a hórétegeket, amiktől teljesen átázott. Kínzó szomjúság gyötörte, de tudta, hogy nem szabad havat ennie. Egyetlen kortyot engedett meg magának a farzsebében hordott laposüvegből, aztán kiürítette, és hóval töltötte meg, majd hagyta, hogy a teste felolvassza.

Hallotta eltávolodni a városi terepjárót. A fülét hegyezve próbálta meghallani, hogy mit mondanak egymásnak a hóhérok, de a szél teljesen lehetetlenné tette. Bár az arcuk fedetlen volt, a sötétben nem lehetett kivenni a vonásaikat. Az egyetlen részlet, amire felfigyelt, valami jel volt annak a kezén, aki lehúzta a kesztyűjét, amikor elővett egy cigarettát a dobozából. Egy sebhely vagy egy tetoválás része – három vonal, talán nyílhegyekkel, ennyi látszott ki a kabátja ujjá alól. A mozdulataik lazaságából, a nevetgélésükből és abból, ahogy megfogták a hullákat, nagyon úgy tűnt, hogy számukra ez teljesen hétköznapi dolog. Kik ezek? Nem volt bennük semmi katonás. Kovic elvesztette a telefonját, így nem volt sem GPS-e, sem iránytűje, de abban egy pillanatig sem kételkedett, hogy átjutott a határon. A terepjáró egyértelműen nyugat felé távozott. A kínai oldalon volt.

Letolta magáról a hó nagyobb részét, és hozzáfogott a mozgolódás önkínzással felérő folyamatához. Az ég kezdett kivilágosodni, a hófelhők eltűntek, percről percre javultak a látási viszonyok. A hegy oldalában lejjebb kevesebb volt a hó, és Kovic látta a határállomástól nyugatra kigyózó nyomvonalat. De még várt, figyelt és fülelt, biztos akart lenni benne, hogy egyedül van. Úgy érezte, jobb nem megpróbálni megint azt a telefont az őrtoronyban. Vajon az ő hívására érkeztek a terepjárósok?

Le kellett küzdenie a kísértést, hogy meg se mozduljon, és átadja magát az ernyedésnek. Egyik végtagját a másik után egyenesítette ki, aztán megpróbált felállni. Nem kell sietni, mondogatta magának.

Szánalmasan lassan haladt a csapáson, de eljutott egy pontig, ahol találkozott egy szélesebb úttal. Ekkor rádöbrent, hogy megfelekezett a hidegről – ami annak a jele volt, hogy az érzékszervei kezdenek kikapcsolni. Ez így nem fog menni. Térdre zuhant. És akkor meghallott valamit, alig háromszáz méterre, keletről. Ha a terepjárósok jöttek vissza, teljesen tehetetlen.

Csak akkor tudta kivenni az öreg teherautót, amikor már a közelébe ért. A vezető lassított, hogy szemügyre vehesse a váratlanul felbukkanó alakot, de nem állt szándékában megállni. Kovic felkészült erre, és egyenesen az útjába lépett. A vezető elfordította a kormányt, és lelassított, de nem állt meg teljesen. Nem kockáztatott egy ismeretlen figurával. Kovic kinyújtotta a karját, és megragadta az ajtóra erősített visszapillantót, miközben az egyik lábával ráugrott az oldalsó fellépő maradványára. Kovic valamelyest meg tudta érteni a vezetőt, amiért el akarja kerülni a vértől és sártól ragadó, bevert arcú embert, aki ráadásul *laovaj* – idegen. Azonnal rátaposott a gázpedálra, de Kovic előkapott egy ötven júanos bankjegyet, és az ablakhoz szorította, ami némileg csillapította a vezető félelmét. Letekerte az ablakot, amitől kiszökött a drága meleg levegő. Kovic ennél jóval többet is megadott volna, az óráját, vagy akár az egyik veséjét is, hogy csak fél órát eltölthessen abban a csodálatosan meleg vezetőfülkében. Még az erős kecskeszag sem zavarta.

A teherautó megállt.

– Jó napot. Köszönöm, hogy megállt. Be kell jutnom a városba.

Kovic mosolyogni próbált. Az arcizmai nem engedelmeskedtek, de legalább a kínai akcentusa rendben volt. A sofőr kinyúlt a bankjegyért, és intett neki, hogy szálljon be. Micsoda megkönnyebbülés! Kovic gyorsan előadott egy rögtönzött történetet, miszerint eltévedt túra közben, és bezuhant egy szakadékba. Pont ilyen őrülségeket csinálnak a nyugatiak ezekben a távoli hegyekben.

A vezető elindult, miközben még mindig Kovicot bámulta és méregette.

– Amerikai? – A szájában egyetlen hosszú barna fog látszott.

Kovic nemet intett a fejével. Úgy érezte, ma nem ez a megfelelő állampolgárság.

– Francia. Tudja... Eiffel-torony?

A sofőr arca felélénkült.

– Párizs! Az jó! A fiam idegsebészetet tanul ott.

Remek. Üdvözlünk a modern Kínában, gondolta Kovic.

– Majd felkeresem, és elmondom neki, milyen jó ember az apja.

A vezető szeme hirtelen szikrákat vetett.

– Ha találkozik vele, mondja meg neki, hogy tartsa magát távol a francia lányoktól. Az nem jó a tanulásnak.

Kovic komoran bólintott, és pont az ellenkezőjét kívánta az ifjú tudóspalántának.

A vezető a Long Jing-i vasút végénél, egy nyomasztóan szürke helyen tette ki. A látképet egy olvasztóüzem dominálta, kénes füstöt okádozt, amely szürke porréteggel fedte be az egész várost. Az utcák zsúfoltak voltak, tele a műszakukra induló munkásokkal, mindannyian egyforma szürke zubbonyt viseltek. Kovic tudta, hogy Mao idején így nézett ki az egész ország, a kínai lappangó kapitalizmus még nem törölte el teljesen a múltat.

Be kéne jelentkeznie, de nem kockáztathatta, hogy nem biztonságos vonalon számol be Cutlernek. Márpedig még egy internetes kávézóból küldött e-mail is elárulná a helyzetét. Kína volt a választott otthona. Most azonban hirtelen ellenséges területnek érezte.

Túlélő üzemmódba kapcsolt. Csak semmi kockázat, tovább kell mennie innen. A mobilját még az észak-koreai oldalon elveszítette, ahonnan valószínűleg még most is jeleket ad. Cutler azt hihette, hogy nem sikerült kijutnia, és a többiekkel együtt meghalt. Márpedig ez Cutler ügye volt, könnyen elvághatta az útját a hetedik emeletre.

Kovic éhes volt, és az ablakban tükröződő arcára pillantva tudta, hogy pocskékul néz ki. A vasútvonal vége mellett piac terjeszkedett el. Mindig vitt magával a bevetésekre készpénzt, bármilyen volt is a küldetés jellege, még hozzá rengeteget. Leült egy székre az egyik standnál, és megevett egy tálka sült sertéshúst tésztával, miközben fél tucat vasúti munkás barátságatlanul bámulta bedagadt, idegen arcát. Céklavörösre fagyott ujjjaival képtelen volt használni a pálcikákat, így hát egyenesen a szájába döntötte a tálka tartalmát, ahogy egyébként a többiek is az étkezéskor. Kínában nem sokat adtak az illemre, ha evésről volt szó. Egy másik standon vett magának egy egyszerű kék öltönyt és egy inget, és megkérdezte, merre van a nyilvános fürdő. Milyen egyszerűen ment mindez Kínában. Próbálta volna csak meg Amerikában, ott rögtön le is tartóztatják.

A zuhany vize langyos volt, nem volt nyomás, úgy érezte magát, mintha egy kistestű állat vizelne rá, de mégis élete legjobb élményeként hatott. Vörösesbarna víz folyt le róla az éjszaka rátapadt szennytól, a vértől, amelynek egy része a sajátja volt, egy része a koreaiaké, egy része a tengerészgyalogosoké. A lába körül képződő vérpocsolyára meredt. Milyen kevés marad az emberből a halála után. Kilépett a zuhanyzóból, megszáritotta magát egy kis nyirkos törülközővel. Az új ruhájában végre kezdte újra embernek érezni magát.

Taxiba szállt, hogy kivitesse magát a Jandzsi reptérre. Kibámult az ablakon. Az élet ment tovább. Ezen sosem tudta túltenni magát. Bármi szar is történjen valahol, pár mérfölddel arrébb tudomást sem vett róla a világ. Egyszer látta, ahogy egy több száz, éhhalál közeli menekültet szállító hajó megpróbál kikötni Bejrútban, miközben körülötte szörfözők élvezik a hullámverést.

A repülőtér vadonatúj volt, ahogy az új Kínában oly sok minden. Amikor fizetett a sofőrnek, az felvonta a szemöldökét.

– Valami baj van? Kevesli a borraivalót?

A sofőr feléje bökött.

– Az arca... rosszul néz ki.

A reptéren baseballsapkát és alapozókrémet vásárolt, majd bevonult a mosdóba. A taxisnak igaza volt. A városban, ahol mindenki piszkosnak nézett ki, nem volt olyan rossz a helyzet, de itt, az élénken csillogó környezetben új öltönye dacára katasztrófális látványt nyújtott. Bőségesen kent a krémből a bevert orrára és a felszakadt homlokára, aztán felvette a sapkát. Ennyit tehetett az ügy érdekében.

Amióta Kínában tartózkodott, többnyire kényelmesen érezte magát. De ma nem. Elővigyázatosságból a minden küldetésre magával vitt dél-afrikai útlevelet használta. Kézpénzzel fizetett a jegyért – nem sok hely volt már a világon, ahol ezt megtehetette –, és beállt a biztonsági ellenőrzéshez kialakult sorba a többi öltönyös férfi közé. A váróba érkezve belépett az egyik e-mail fiókjába, és küldött Cutlernek egy kódolt, meg nem válaszolandó üzenetet, amelyben csak annyit árult el magáról, hogy életben van.

Még sosem érezte ennyire otthonosnak egy repülőgép utasterét, és ahogy bezuhant az ülésébe, nem először merengett el azon, hogy milyen örült szakmát választott magának. Mielőtt lehunyta volna a szemét, rápillantott az előtte lévő ülés támlájába ágyazott televíziós képernyőre. Most érkezett: *Amerikai katonákat öltek meg Észak-Koreában.*